

Vtorek, četrtek in soto izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
" pol leta 4 " — " "
" četr " 2 " 20 "

Po pošti:
za vse leto 10 g. — k
" pol leta 5 " — " "
" četr " 2 " 60 "

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:

Za navadno trisopno vrsto se plačuje: 6 kr. če se tiska 1 krat, 5 " " " " 2krat, 4 " " " " 3krat. večje pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štempelj) za 30 kr.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo

Vabilo.

Vse naše naročnike, katerim poteče naročilo konca meseca junija, pa hoté naš list tudi v prihodnje dobivati, prosimo, naj svoja naročila brž ko brž ponové, da bomo vedeli določiti število naših iztisov in da se doposiljevanje ne pretrga.

Naš program ostane tisti, ktereга smo se do zdaj držali zvesto in neustrašeno. P. n. bralci nam bodo dali spričevalo, da smo si pošteno prizadevali notranji zadržaj lista, kakor tudi njegovo zunajno obliko zboljšati in dopopolniti: V tem bomo napredovali, kolikor nam bode mogoče po naših razmerah in močeh, in kolikr nas bode podpiralo slovensko občinstvo.

Cena je razvidna na čelu vsacega lista, denar naj se blagovoljno pošilja franko, najceneje po poštnih nakaznicah. Za natančne adrese prosimo, izostali listi naj se nemudoma reklamirajo.

V Mariboru, konec junija 1870.

Vredništvo in lastniki „Slov. Naroda.“

Telegrami „Slov. Narodu.“

V Celji 27. junija.

Narodni kandidat dr. Ipavic je dobil 162 glasov; nemškutarski Thomschütz 296. Uradniki so odločili!!! Savinska dolina in Sevnica je kakor en mož glasovala za narodnjaka g. Ipavica.

Iz Ljubljane, 27. jun.

Izmed kmečkih volitev je do zdaj znano: za ljubljansko okolico: dr. Bleiweis in dr. Poklukar; za Krajsko okolico: dr. Razlag in Kramar; za Postojno: dr. Costa in Koren; za Novomesto: Zagorec; za Radoljico: Pintar; za Ipavo: Gabrijan. Vsi so voljeni skoraj soglasno. Nasprotniki so grozovitno propadli. Nemškutarski kan-

didat Heinricher ni dobil nobenega glasa. V Ljubljani veliko veselje! Živeli Slovenci!

Iz Kočevja, 27. jun.

Za kočevsko in ribniško okolico sta izvoljena g. P. Kozler in L. Svetec. Slava volilcem!

V Črnomlji 27. junija.

Občine črnomaljskega in metliškega okraja so izvolile za poslanca g. Martina Kramarčiča, posestnika v Radovici. (Dalje glej na 4. strani.)

Mariborska volitev.

Akoravno so se trudili narodnjaki po vseh krajih Mariborskega, Št. Lenarskega in Bistriškega okraja, zdramiti Slovence k postavni borbi za svoj narod — vendar še enok nismo mogli zmagati pri volitvi. Dvajset volilcev, ki so trdi Slovenci, ki ne znajo besedice nemške — glasovali so za dva nemška kandidata, in s tem izročili zmago nasprotni stranki. Imeni Seidl in Brandstetter ste nekterim v grlu zaostajali — vest jim je izdajo očitala — vendar so nas in sebe zapustili, omamljeni po tolikem obrekovanju, po strahu, po osebnem prilizovanju. Bog jim naj odpusti — niso vedeli, kaj storijo!

Pa tudi lepih prikazni na naši strani ni zmanjkalo. Vi vrli volilci iz sv. Lenarskega okraja, iz Frauhajma, iz slovenskih Goric itd., ki ste govorili v našem društvu zvečer in zjutraj pred volitvijo, ki ste omenili želje in težave kmečkega stanu sploh, in Slovencev posebej, Vi ste nam razodeli tako krepost in lepoto v duši našega naroda, da se morata ponašati naša dva kandidata — ka sta dobila več ko 80 glasov od takih mož! Tolažite se, — narod ne pogine zavoljo ene volitve! Saj je rekel eden izmed Vas, kako grdo je bilo to še pred 20 leti, da dijaki, ki so se vernili iz šole na počitnice k očetom, niso marali za svoj lastni rod, prezirali in zasmehovali so lastne očete, ki niso znali nemški z njimi govoriti. Sedaj pa — pravi — je že bolje in lepše, dijaki ostanejo Slovenci, doma spuštujejo očete, in materin jezika. Tolažite se! Vidite, da naša mladina se ne dá več od naroda odvrniti, da bo ona tudi po znanji in pridni delavnosti mesta in

trge napolnila s našo krvjo. Ne bode vsako leto mraz nam pokončal lepše mladike na trti, kakor pred 20 leti — ostalo bode dosti zdravih mladik, razcvel in dozorel bo sad na njih za naš rod!

To pa je gotovo, da moramo prihodnjič biti še bolj krepki, še bolj delavni. Ne dajte se več motiti po takih občinah — ki je nekaj Nemcev bogatinov naseljenih, da volite izmed njih volilne može! Nemcu je mar posebno za to, da ohrani gospodstvo svojega naroda. Vam pa mora biti mar le za to, da jenja tako gospodstvo, in da se pravica enako razdeli med Nemci in Slovenci. Nemec skrbi za svoj rod — sram ga bodi Slovenca, ki ne stori ravno tako!

Vsaka zmeta in zmešnjava — ki se le da izmiti, tiskala in razširila se je od nasprotne strani pri tej priložnosti, le da bi se narod zopet razcepil pri glasovanju. Zlasti je seveda šlo zoper vero, zoper duhovnike. Zakaj? Ker so duhovniki Slovenci. Slika sedanjega mariborskega škofa pa smo pri volitvi megredoč videli v svetovalni hiši mariborskega nemškega mesta, njim v čast tam obešeno, akoravno no se škof seveda tudi za vero potegujejo. Zakaj? Ker so se škof že več pokazali Nemcem zelo prijazni. — Pri lanski volitvi so Nemci hvalili po svojih časopisih enega izmed naših letošnjih kandidatov, češ, ta bi bil bolji kandidat. Zakaj? Ker takrat ni bil kandidat. Letos so taistega (dr. Serneca) grdili, psovali, s telesno silo napadli. Zakaj? Ker je bil letos slovenski kandidat. Namen je bil vsakokrat izpodriniti slovenskega kandidata.

Ne dajmo se tedaj prihodnjič motiti po nobeni ceni. Nemški sosed naj nam ostane dober sosed, mi ga ne bomo sovražili, ali na lastni zemlji bodimo sami svoji. Kako nevarno je to za vse Slovence, da smo propali pri mariborski volitvi! Znano Vam je, da izmed vseh slovenskih kmečkih občin na Štajerskem, tedaj izmed blizo 400.000 duš pride le 8 poslancev v Gradec. V Gradcu pa deželni zbor, večidel nemški, izmed teh 8 poslancev le 2 pošlje na Dunaj v državni zbor. Nevarnost je tedaj velika, da bodeta izbrana gg. Seidl in Brandstetter za tista dva državna poslanca, ki imata za vse Slovence na Štajerskem govoriti. Tedaj za blizo 400.000 Slovencev bodeta govorila dva

Listek.

Jezikoslovna razmišljanja.

III. Glasovi.

Najstarejša priča zgodovine človeškega roda je njegov jezik. Jezik seže daleč do zibel človeštva. Po njem se more, kakor po lestvi stopati daleč v najtamnejše predelo človeške preteklosti. Jezik je zgodovinska tradicija, ki jo je rod za rodom sprejemal od svojih očakov in naprej izročeval svojemu odvetku skozi sto- in tisočletja nepretrgoma. Kaj so bronaste, kaj so kamnene pričine človeške nekdanosti naproti jeziku, ki je živa stvar, ki je denes iz ravno tistih tvarin sestavljen, iz katerih je bil pred deset in še več tisočletij sestavljen.

Tvarina, iz ktere jezik sestoji so glasovi. Glasovi so jezikovo telo. Kdor hoče jezik v njegove bitnosti spoznati, mora najprej preučiti njegove glasove. Brez spoznanja narave jezikovih glasov je vse jezikoznanje površno in brez pravega trdega temelja. Jezikoslovje je šlo, in še denes gre anali-

tično pot. Z gramatiko se je začelo, z gramatiko, ki nas uči tiste zakone, po katerih se besedne oblike v govoru spreminjavajo. Od gramatike je prestopilo jezikoslovje na etimologijo, bi zasleduje in ustanovljuje na temelji besednega korena pravi in prvotni pomen besede. To je bil drugi analitični korak. Denes je jezikoslovje tako rekoč vsred etimologičnih preiskav. Vse se je vrglo na preiskavanje besednih korenin. Tretji analitični korak bo prestop od korenike na preiskavanje tistih delov, iz katerih korenika sestoji, in ti deli so glasovi. Etimologija prestopila bo v fiziologijo glasov. Kader bodo enkrat glasovi preučeni, njih narava spoznana in ustanovljena, potem bode jezikoslovna znanost analitično pot zapustila, ker ne bo več nikaj analizovati imela, ter se sintaktičnim potem od glasov na korenike, in od korenin na besede nazaj vrnila, in na tem potu bode še le svoje najlepše trijumfe slavila. Brez spoznanja narave glasov je jezikoslovje še zmerom slabo utrjena znanost.

Pogledi jezik, od ktere koder hočeš strani, povsod boš videl le glasove; primi jezik, kjer koder ga hočeš, povsod boš le za glasove prijel; poslušaj jezik, kaj boš

slišal: glasove, in sicer le malokdaj samo poedine glasove v celih gručah, več ali manj zavozlanih. Na videz so razni glasovi tako zapleteni, tako zamotovljeni drug z drugimi, da bi človek mislil, da je ne more biti več zmešnjave, več kolobocije. Nič na tem svetu ni brez zakona, nič brez črteža, tedaj mora tudi v jezikovih glasovih neka zakonitost vlada. Pa kakšna? —

V glasovni labirint spustil se je že marsikter jezikoslovec; marsikter je blodil že po njem brez Ariadne niti, in nazadnje ko so ga že mōke in težave spreletavati začele, pribežal je ves zbežan zopet ven. Nobeden skor ni zopet tam izšel, kjer se je bil noter spustil. Večina njih izšla je na takem mestu, da sama sebi ni verjela, kako je to mogoče bilo. Ta slab vspeh drugih jezikoslovcev v preiskavanju glasov mene jezikoslovnega diletanta prav nič ne plaši. S pričujočim jezikoslovnim razmišljanjem stojim tudi jaz pred glasovnim labirintom. Šel bodem va-nj, naj že velja kar hoče. Na ktere strani bodem zopet izšel, tega se ve da zdaj še sam ne vem.

Poleg mojega nestrokovnjaškega mnenja bila je največja napaka glasove preiskavajočih jezikoslovcev ta,

Nemca. Kaj bodeta govorila? Lahko si sami mislite. Glejte, volilci Slovenci, ki ste nas zapustili, glejte, koliko škode utegne biti za naš narod zavolj Vašega odpada.

Tedaj drugokrat nam Bog daj boljšo srečo! Ali da resnično povem, drugokrat naj nam Bog da krepkejšo voljo pri volitvah po vaseh; ker taka moka se raelje v Mariboru, kakoršno zrnje se pri volitvah po vaseh nasiplje.

Hvala Vam še enkrat, Vi volilci našega rodu, ki ste ostali zvesti. Vi ste podobni dobrim očetom, ki skrbijo najprej za svoje stroke, za svojo hišo. Vse drugo pride pozneje; ko že bomo imeli močno hišo za naš narod, lastno gospodarstvo z našo deželno štibro, kinčala se bo tudi domača hiša; cvele bodo med nami vera, znanost in umetnost. Najprej pa mora hiša stati — tega ne pozabimo! Trudimo se že sedaj za čas prihodnje volitve, pregovorimo in zdramimo druge Slovence, ki še dremljejo! Da bi se po prihodnji volitvi razšli z veselim srcem, a ne žalostni, kakor letos!

Dopisi.

Iz Ljubljane 25. junija [Izv. dop.] Tako dolgo so študirali naši konstitucionalci svoja kandidata, da so jih našli in vrgli nenadoma med slov. ljubj. prebivalstvo. Predsednika dež. sodnije so torej zavrgli in postavili namesto njega konšt. mestnega župana dra. Suppana; uda in odbornika ravno tega ministerskega aparata dra. Kalteneggera so pa itak naši renegati navajeni voliti v vsako skupščino ali društvo. Reči se mora, da sta imenovana kandidata za nemčursko klicko še dosti ugodna, kajti akoravno oba tujca, oba vladna možiča, ki malo poznata razmere in potrebe naše dežele, ki bosta vedno skušala zadovoljiti le dunajsko vlado, nikdar pa svojih volilcev: — imata med renegati, birokrati in drugimi nemčaki skoro nar več zupanja. Ravno zdaj so se začele pri strankah prav žive agitacije; a od narodne strani bi marsikdo še dosti več storil in več pomagalcev imel, ko bi bilo vodstvo „Slovenije“ delalo pri postavljenji kandidatov pred udi tega društva bolj očito. Čudno dovelj da se niti enkrat ni sklical občni zbor; pomnožili so sicer odbor, a kdo ga je pomnožil! Udje ne, se nikoli sešli niso Marsikaj bi se bilo naredilo drugače, za narodni napredek bolj plodno, ko bi bili hoteli zaslišati in govoriti pustili tudi tiste glasove, kojem so to pot vrata v „Slovenijo“ zaprli; nikdar bi se ne bil odstranil dr. Zarnik, katerega nekteri naši ljublj. gospodje le zarad osebnih razlogov črtijo. Čuje se da zarad tega namerava več udov iz „Slovenije“ po dokončanih volitvah izstopiti. Nar bolj žalostno pri nas je pa, da so prve agitacije veljale le zoper Zarnika, potem še le zoper renegate. Abotni nam so se zdeli v zadnjih „Novicah“ psevdodopisi iz Cirknice. Jaz sem imel celi tist večer čast sedeti v Tine-tovi Zarnik-ovi (jej! jej!) družini in

nikdar nisem čul sistih zabavljivih napitnic na slov. duhovščino, kakor mu jih podtika v Ljubljani fabricirana psevdokorespondenca. Ko bi bil dopis s pratkar-skim znamenjem na čelu res iz Notranjskega, rekli bi, da je bil pisatelj takrat „in dulci jubilo.“ Čuje se, da gresta kot zastopnika „Slovenije“ v Trebnje na dan volitve dr. Razlag in dr. Poklukar, da z edine ta volilce glede tretjega poslanca. Potem če pride kak renegat se bomo zopet sukali v starem prepiru in narodni neslogi; poravna se vse to le še lahko. To tudi upamo in pričakujemo. Če pa naši kolovodje na vsak način prepir hočejo imeti, ga bodo pa imeli; žalostno!

Delavsko društvo že razpada; narodnjaki odstopajo ker vladi nikakor noče potrditi tako predelanih štatutov, da bi smelo društvo tudi politikovati. Nemški turnarji in požarniki se smejo vtikati v politiko, samo našim delavcem se to zabranuje; zato se bodo pa odslej tudi v tem društvu postavljali nekaj časa samo „deutsche burschen“. Saj se je tudi žaba na travniku napejala! —

Iz Maribora. [Izv. dop.] (Volitve, Delovanje narodnih mož.) Pri rimskej povestnici smo se nekđaj učili, kako je kralj Pirus iz Epira prišel spodnje-italjanskemu mestu Tarentu na pomoč zoper Rimljane, ki so svojo roko po tem mestu raztegali. Kralj Pirus pride z dobro oroženimi in navajenimi vojščaki in v dveh bitvah Rimljane pobije. Ali že v prvej bitvi je kralj čutil, kakšne vojake ima za nasprotnike ter je po zmagi dejal: S takimi vojaki, kakor so Rimljani bi jaz svet premagal,“ in, ko je kralj drugokrat še Rimljane pobil, je jih hrabrost še huje čutil, tako da je po drugej zmagi zaklical: „Še enkrat jih naj premagam, in zgubljen bodem.“ — Te povestnične dogodbe sem se nehoté spominjal, ko sem zmago naših nasprotnikov videl. Kaj jim je k njej pomagalo? — Druga nič kakor hinavstvo, laž, obrekovanje in nevednost kakih dvajset zapeljanih kmetov. Od nevednosti nekterih naših ljudi, ki še ne čutijo, v kako sramoto svoj narod in svoje rojake skoz to pahajo, da se častihlepni našim nasprotnikom pod peto dajejo, od naše nevednosti, pravim, živijo nasprotniki obadi in se od naše zaslepljenosti pasejo in debelušijo. — Da pa je tudi druga, slednja zmaga naših nasprotnikov zares le Pirova zmaga, to kažejo številke volilcev. Lansko leto, 27. februarja je bilo v Mariboru pri volitvi sedemdeset narodnih, in stotrinajst nemškutarških volilcev. Pogledimo na letošnje številke; za narodna kandidata je glasovalo edeninosedeset, tedaj ednajst glasov več, in za nasprotna stoinštiri, tedaj za devet glasov menj. Iz teh števil je posneti, da je naša stranka pri vsem besednem in dejanjskem strahovanji, katero je na njo od vseh strani letelo, vendar le za ednajst glasov se pomnožila. — Zatorej, le poduka, poduka in zopet poduka je prebivalcem mariborskega okraja treba. Naj imajo naši vrli narodni volilci tolažilno zavest, da so delali kakor možje, da so neustrašeni stali, ko so nekteri volilci od na-

sprotnikov zapeljani jih zapustili; naj povedajo glasno svojim domačim volilcem, kakó se s poštenimi Slovenci dela, naj spodbujajo lene, naj podučujejo oslepljene, naj za narodno reč ne samo ne opešajo, ampak naj prihodnjič še petkrat in desetkrat bolj svoje sosede in bližnje občane nagovarjajo. Saj gre za našo čast, za naš dobiček. Naj bodo preverjeni, da mariborski Slovenci niso ne samo srčnosti zgubili, ampak da so njih srca še desetkrat bolj goreča in plameneča za ljubi dom in za preljubi narod slovenski. Zató na delo! Zato na noge, sokoli slovenski!

Iz Celja 25. junija [Izv. dop.] (Volitve za celjsko okolico.) Naznanili smo Vam telegrafično izid volitev za kmečke občine. Vrli naši slovenski možje so z ogromno večino volili naša dva kandidata dr. Vošnjaka in dr. Dominkušca. Zmaga naša je sijajna, tem sijajnejša, ker so nemškutarji trdovratno in z vso svojo silo na bojišči stali, in vse mogoče pripomočke potrebljevali, da bi slovenske volilce v svoje mreže dobili in zmotili.

V čitalnici se je bilo pred volitvijo zbralo okoli 100 volilcev. Tu sta govorila oba kandidata; vsak je v daljšem slovenskem govoru razvil narodni program.

Ko so potem vsi volilci prišli, šlo se je v volilni lokal. Nemškutarški kandidat in odpadnik Slovencev, g. Vrečko je prišel tudi v volilni lokal, da si ravno ni bil volilec. Grešilo se je torej tu naravnost zoper izrečni letošnji ukaz c. k. namestnije. Zato so tudi nekteri volilci proti temu protestirali. A župan celjski Nekerman je djal, da ima on lokalno policijo in zato (!) sme urediti kakor hoče. Vrečko je torej ostal. Zdaj se je pa pokazala druga pristranost c. k. komisarja in našega sovražnika Schönwettera. On je namreč pozval kandidate naj govoré k volilcem. Vstane torej Tieber in govori nekaj prazne slame v slabem jeziku brez vsega včinka. Zdaj je Schönwetter hotel, da bi narodna kandidata govorila. Hotel je namreč poslednjo besedo pustiti Vrečku, da bi vtis njegove replike in njegovega govora odločeval. Ali ker se narodnima ni bilo treba oglasiti, nastalo je 5 minut tiho in volilci so klicali „volimo!“ Zdaj še le vstane Vrečko in govori celo pol drugo uro, se ve da slovenski.

Videlo se je možu, da je „N. fr. Pr.“ pridno bral, kajti ves njegov govor je bil le premeta in premlačena tvarina iz nemških listov na slovensko. Govoril je o vseh vprašanjih, kar jih je v politiki. Pa opravil ni nič, ker volilci so ga poznali, da naroden ni in dostikrat so ga z burnimi klici prestrigli: „to ni res!“ Vrečko je razkladal, kako je on ustavoveren, kako nam le ustava vse sreče prinaša, koliko dobrega ima v sebi, kako koristna je šolska postava. V govoru se je tudi zablodil reči, da državni zbor ima pravico odločiti „o vojski in miru,“ kar kaže da ni poseben poznavalec ustave; volilci, kateri so v savinski dolini pametni in podučeni po slov. časopisih, so ga tudi zavrnil: to je laž, to je do zdaj cesarjeva oblast.

da so pota poedinih glasov le v zvezi z drugimi glasovi zasledovali, in v tem leži uzrok, zakaj so preiskave glasov do sedaj tako slab, tako nepovoljen vspeh imele. Jaz se te metode ne bom držal, nego jaz bom vsak glas za sebe zasledoval brez najmanjega ozira na tiste glasove, s katerimi je v besedi v eno tvorino zvezan, ter tako, kakor sem prepričan, preje in laglje do zaželjenega cilja došel. Manje težavno je zasledovati pot, ki ga en sam glas skoz jezikov obseg potuje, nego pota celih glasovnih hrpic, kajti pot enega samega glasa je ravna pot, pota glasovnih hrpic so pa zveržena in zamotana, da je strah; sicer je pa tudi broj jezikovih glasov mnogo manji, nego broj vseh mogočih glasovnih hrpic (koreniki). Glasov je kakih 20 do 25, glasovnih dvo- in trostalnih hrpic pa sila božja!

Zasledovaje pot samo enega glasa, bi dejal, se zablodil ne bom, se zabloditi ne morem, kajti vodečo nit bom zmerom v roki držal, in ta nit je ravno dotični glas sam. Jezik se meni zdi kakor kakšna tkanina, soglasniki so osnutek, samoglasniki pa votek, obadva gresta skoz celo tkanino nepretrgoma od enega kraja do drugega. Vsaka nit je z vsemi drugimi zdaj

v posrednej, zdaj v neposrednej zvezi, in vendar more ostro oko pot vsake poedine niti in osnutka in voteka od konca do kraja skoz celo tkanino zasledovati. —

Pa kaj je glas? — Glas je beseda. Kaj je beseda? — Beseda je ime kake stvari. Kaj je ime? — Ime je zaznamovanje tistih lastnosti, po katerih se zadevna stvar od drugih stvari razločuje. Glas je tedaj zaznamovatelj lastnosti tiste stvari, ktere se kot ime pridevlje. Denes poedini glasovi niso več besede za poedine stvari, denešnje besede sestavljene so iz več glasov. V začetku jezika je pa gotovo vsak poedin glas bil sam za sebe beseda.

Denes so jezikoslovci začeli posebno o tem mnogo duhtati: kakšen oblik imela je beseda tačas, ko so Indoevropci še samo en jezik govorili. Toliko je namreč dokazano, da so vsi tako zvani indoevropski jeziki istega korena, da so kakor drevo iz ene korenine izrastli, ter se čem dalje bolj razvejili. Ustanovljenje oblika indoevropske prabesede, kakor sploh začetek jezika je denes eno najzanimivejših vprašanj jezikoslovja. Strokovnjaki in nestrokovnjaki zanimajo se z njim. Vspeh pa vsega preduhtavanja, vsega modrovanja, vsega

jezikoslovnega dlakocepljenja je denes v tolik kakor nobeden. Še za eno besedo se ni ustanovil njen praoblik. Če se je dozdeven praoblik z dvema, s trema jezikoma zlagal, je pa s četrtem, s petim jezikom tako vzkriž in v pik bil, da se je zopet zavreči in drugi iskati moral.

Resnica — takih skušenj ima že več — leži časih tako blizo, da je duhtajoči človeški razum ravno zavolj njene bližine ne vidi, da! še sluti ne, da tako blizo leži. In taka je tudi gledé ustanovljenja tistih oblikov, ktere so imele besede v indoevropskem prajeziku. Poedini glasovi, in nič drugega, ti so bili prabesede indoevropsčine. Leksikon indoevropskega prajezika je tedaj obsegal ravno toliko besed, kolikor je denes različnih glasov v indoevropskih jezicah.

Vsak poedin glas sam za sebe bil je v našem vkupnem indoevropskem prajeziku beseda, bil je ime kake stvari, ali prav za prav zaznamovatelj ene ali druge lastnosti dotične stvari. Isto lastnost, katero je stanoviti glas v prajeziku zaznamoval, zaznamuje tudi še denes. Indoevropski jeziki imajo denes poprek računano pet in dvajset prvotnih različnih glasov, njih

Zablodil je bil celo tako daleč, da je o slovenskih kandidatih in narodnjakih sploh predrznil se volilcem reči: „to niso vaši prijatelji, ampak vaši zapeljivci!“ Ali Vrečko tu ni tal dobil. To se je zdelo volilcem preveč in burno so klicali: „besedo nazaj! besedo nazaj!“ Moral je intervenirati c.k. komisar, ki je pa tu zopet svoje sovraštvo do Slovencev pokazal, rekši, da ne najde tu nič napačnega, ker „se niso osebe imenovali.“ Ko je Vr. zopet k besedi prišel, govoril je o beraštvu na Kranjskem in o „nekoristi“ zedinjenja Slovencev, o veri, o klerikalno-fevdalnosti, in je bil tako nesramen, da je o tlaki in desetini ter njeni odpravi l. 1848. tako govoril, kakor da bi jo narodnjaki radi spet postavili!! — Ko le ni mogel nehati, bilo je volilcem preveč in začeli so klicati: konec, konec, volimo!

Ko se Vrečko vsede, pobije s kratkim pa izvrstnim govorom dr. Vošnjaka vsa njegova krivičenja. C.k. komisar Vošnjaku vedno v besedo sega in ga vstavlja. Ko je energično zavračal besedo „zapeljivci“, so mu volilci glasno pritrjevali.

C. kr. komisariju pa še ni upanje svojega varovanja volilcem vriniti propalo. Poslednji „coup“ njegovega črteža in poslednja bilka je bila — komisija. Kako bi se vsaj nemškutarska komisija naredila? Navada je povsod, da prvi voli komisar tri volilce v komisijo, potlej še volilci 4 izmed sebe. Tu pa je Schönwetter narobe storil. Na prvo so volilci voliti imeli izmed sebe. Schönwetter ves prijazen pride k nekterim veljavnim narodnim možem in pravi: lepo bi bilo od vas, če volite enega iz vašega nasprotnega taborja. Ali možje niso šli na led, ker so precej uganili, da c. kr. prijatelj računi: „če jih prekanim, da oni enega volijo, jaz bom pa tri tudi same nemškutarje, pa imamo večino v komisiji.“ Volili so torej vse 4 narodne. Dr. Ipavic je bil prvosodnik komisije.

Med volitvijo, ki se je mirno vršila, je Schönwetter še en naskok storil, pa smešen. Zapovedal je „v imenu cesarjevem“ (sic!), da v ograjenem prostoru spredaj, kjer so se glasovi oddajali, ne sme noben narodnjak stati. Tudi to ni nič pomagalo, njegova varvanca sta dobila komaj ubogo četrtinko glasov.

Še enkrat slava vrlim volilcem!

Iz Gorice, dne 24. junija. [Izv. dop.] Priprave za volitve se vedno nadaljujejo. Volitve zbornikov ali volilcev v goriškem okraju se vršijo tako neredno — da je prav jasno — kako da vlada le v zmešnjavi zmage išče. Velika napaka je ta, da se v nekterih krajih volitve še le tri ali štiri dni, preden imajo biti, županstvom naznanjajo, da je komaj mogoče vsem volilcem vabila razposlati. Da bi se pa ti kaj poprej med seboj pogovorili, kar je za tako važno opravilo neob-

prajezik s prvine tedaj tudi ni imel več nego 25 besed, in — ker se še denes dokazati dá, da so neki glasovi stareji memo drugih — še toliko ne. Naši praočaki svoj jezik niso ne iz slovarjev, ne iz slovnice učili, oni so si ga sami iz sebe stvorili. Stvar pa, kakoršna je jezik, se ne da v en dan stvoriti, za stvorenje jezika, kakoršen je denes, je bilo treba toliko časa, kolikor človeški rod na zemlji živi. Ves ta čas je človek na svojem jeziku delal, pa še dela, in bo še v vso prihodnost na njem delal! —

Kako je pa mogoče, da so naši praočetje z jezikom ebsegajočim samo 25 besed govorili? In kako je nadalje mogoče, da je iz teh prabesed jih toliko tisoč denašnjih izrastlo? — Odgovora na to vprašanje ne bom dolžan ostal. Kako se je vse to godilo bo iz mojih prihodnjih jezikoslovnih razmišljanj razvidno, v v katerih bom o vsakem glasu posebe govoril. Za sedaj dam samo to-le pomisliti: Računstvo nima več nego deset števil, in koliko se da ž njimi sešteti, kaj vse izračunati! V petji ni več nego osem zvukov, pa kolico kombinacij, koliko nuanj je med njimi mogoče! Da, barv je celo samo sedem, in koliko različnih barv se da iz njih sestaviti! Če vse to pomislimo, moramo pač priznati, da je jezik s svojimi 25 glasovi daleč zaostal za računstvom, petjem in barvanjem, ki z mnogo manjimi elementi delajo nego on.

(Dalje prih.)

hodno potreba, — to je skoraj nemogoče. Še bolj napačno je pa, da glavarstvo dan in uro za volitve odloči — potem pa v zadnjem trenutku odloži, kar se je na večih krajih zgodilo. To prizadeva županom veliko nadleže — pa tudi ljudstvo se vznevolji in postane mlačnejše. Mi ne tolmačimo tega drugače, nego da so samovlastne pa nevedne manevre gospoda glavarja — kandidata. — Enaka se je godilo o času volitve okrcenilnih komisij. Takrat so tudi županstva še-le dva dni poprej dotična naznanila od glavarstva dobila in ker so nekatere županije zelo raztresene, so došla vabila nekterim volilcem še-le volilnega dne zjutraj. — To je vendar neprizanesljiva zanikernost — ali pa grda zvižaja v dosego, Bog ve, kakih namenov. —

Sinoči je prišel v Gorico vodja finančnega ministerstva, dosedanji goriški poslanec Depretis in se poda jutri železnično črto Predilsko ogledavat. V Gorici je, baje, nekatere visoke gospode zagotavljal, da se bode ta črta gotovo izdelala, dasiravno si ne obeta prevelikega občevanja po njej. — Nu, nu, taki gospodje po navadi železnice ali kaj enacega obetajo, kedar gre za volitve. O zadnjih volitvah je ta gospod obetal Cervinjancem ladjestaje in volili so ga; letos ga menda nečejo več, ker jim ni obljube izpolnil, zatorej se je prišel ponujat goriški trgovski zbornici in obeta Predilsko železnico; mogoče je, da ga tu izvolijo, ker ga Bar. Ritter podpira, ki ima veliko vpljiva v zbornici. Pa popeljemo kmalu čez Predil in ubogi Vipavci se bodo zastoj napenjali na taboru za železnično črto čez Idrijo in Vipavo.

Da bo gospod Winkler za Slovenijo glasoval, trdi Kobariški korespondent? Gotovo, kedar bo dr. Zarnik minister! — Vpraša naj gosp. glavarja v Tominu, kdo je pisal sestavek v Zukunfti o narodnih razmerah goriških Slovencev, v katerem so tako natančno razložene vse ovire in zapreke, ki se ustavljajo Sloveniji? in če mu bo odkritosrčno odgovoril, da ga je on (Winkler) pisal, potem naj ga tudi popraša, s kakim namenom je on vse to v javnost raztrobil? Radovedni smo, ali se bo odgovor vjemal z zagotovitvijo, da bo za Slovenijo glasoval. —

Ako bi se gosp. Winkler za Slovenijo kaj brigal, gotovo bi Vam takih kandidatov ne priporočal, ki ne bodo in ki tudi ne morejo zanjo glasovati.

Iz Goriškega. [Izv. dop.] (Kanalcem.) „Sl. Narod“ prinaša v listu 23. t. m. čudno novico o agitovanju g. Pinota. Da se je ta gospod svojemu znancu v naročje vrgel, ni čuda. Zapopasti pa ne morem, da se župan na Kanalskem upa kanalskim občimam g. Pinota priporočati, in pa še pismeno! Obžalujem jako g. župana, da tako zna ceniti svojo dolžnost kot župan! Poznane so mu okolnosti omenjenega kandidata, dobro ve, da vladni zastopnik ne more in tudi ne sme misli in želje Slovencev zastopati, ker so jej protivne, znano je pa tudi priporočevalcu, da tak od vlade popolnoma odvisen mož ne more posebnega prida svojim slovenskim volilcem pripraviti, in vendar ga Kanalcem na srce poklada! —

Vi Kanalci pa in vsi ki ste tiste g. županove listke dobili, pod klop jih vrzite ali pa še boljše: na ogenj! Na „Sočo“ se ozirajte in možko se držite tega, kar vam ona pravi!

Vem, da „Slov. Narod“ ne prihaja vsem v roko, zarad tega pa nakladam onim nalogo, da se nevednežem reč pojasni, da se bodo volilci zedinili v mislih in dejanji v prid Slovencev in Slovanov.

Reč, zakaj se g. Pino ne sme voliti, je tako očitna, da se lahko z roko prime. G. Pino zastopa pri deželnih zborih vlado in izpolnjuje njeno povelje. Vlada je pa strogo proti zahtevam Slovencev in v tem smislu se mora vladni komisar obnašati. Je li pa mogoče dvema gospodoma, ki sta si popolnoma nasprotna, služiti? — Nikakor! Pristaviti še moram, da je pač smešno, da mora ravno kanalski kraj prebižališče biti, kjer si ti-le gospodje kandidati roko podajajo in da se g. Marušič še predrzne očitno pred svet stopiti!

Iz Dunaja, 24. junija. —cs. [Izv. dop.] Goljufiga v ministerstvu pravosodja, katero so zdaj našli, in katero je adjunkt Hambek s tem storil, da je 9000 gl. iz kase ukradel, dela veliko hruma, posebno zato, ker

je Hambek že pred leti enkrat eno goljufigo napravil, pa ga tačas „chef“ g. pl. Reinlein ni zatožil. A jovialni Dunajčan g. Reinlein je šel v svoji dobrohotnosti do Hambeka še dalje, dal mu je denarja, da je deficit pokril; šel je še dalje: pustil je goljufo v kanceliji pri zapeljivem denarnem poslovanju, da, šel je najdalje, goljufo je še višjo službo naklonil v istem biró-j. Tu pa se že vendar celo dunajska dobrovoljnost neha! In kaj so drugi rekli, ki so za vse to vedeli, ki so v tisti hiši bili? Nobene besede si niso upali ziniti, ker „paša“ Reinlein, kateri je dozdej vse ministre znal okoli prsta oviti, kateri je bil — po judovsko rečeno — „der grosse macher“ v palači pravosodnega ministerstva, je bil svojo milost goljufo dal in s tem je bil defraudant proti vsacemu zavarovan. Zdaj ko so novine brez usmiljenja razkrile Reinleinovo protekcijo za Hambeka, pripoveduje se mnogo čudnih povesti o gospodarstvu tega gospoda na korist tako imenovane Lichtenfels-Scharfschmidtove klike. Zdaj tudi na dan prihaja, kdo in zakaj je tega ali onega uradnika počrnil, zakaj je bil ta ali oni pri avanziranju izpuščen. Minister Tschabuschnigg, kterega Reinlein ni mogel vjeti, hoče tega moža iz državne službe odpraviti. A Reinlein-u se je posrečilo, da je baš baron postal, predno se vrata zapirajo za njim.

To je pač eden izgledov, kako se dela in vlada „za kulisami.“

Politični razgled.

Dunajski klerikalni časopis „Volksfreund“ se slovesno odreka od onih klerikalcev, ki so federalisti, ter povdarja svoje centralistično stališče.

V zgornjem Avstrijskem je, kakor se v dunajskih listih bere, cesar pooblastil grofa Falkenhajma, da glasuje za cesarska posestva pri volitvah. Ker je Falkenhajm klerikalec, bode to imelo velik vpljiv na druge velike posestnike. Tako bode dež. zbor imel najbrž klerikalno večino.

Po vseh novinah se vidi neko začudenje in strmenje, da so v „zeleni Štajerski“ po kmečkih občinah padli stari bogovje nemške avstrijske politične modrosti. Nemški narod po Štajerskem jih je vrgel sam in prišli so na vrh možje, o katerih kar se državopravne politike tiče imamo vsaj nekoliko zdravejšega uma pričakovati, nego od onih doktrinarnih zagriznencev, katerih prerok je bil Kaiserfeld, in katerih večna pesem je bila: Nemeč čez vse! Ta nemški Jeremija je padel in sicer tako sramotno, da so mu njegovi prejšnji volilci vsi razen 12 nezvesti postali. Na vrh je prišla stranka, kateri je vodnik profesor Maassen, kateri je javno izgovoril večkrat, da je federalist, kateri je javno po novinah povedal, da od zdaj vladajočih dunajskih Nemcev ni ničesa pričakovati in je torej konferiral v zadnjem času v Pragi — s Čehi. Izid volitev je vse nemške filisterske politike in doktrinarje strašno potrl. Ljudje, ki so pod krinko liberalizma bili naših narodnih prizadevanj in zdravega uravnanja avstrijske države največi in najbolj brezvestni sovražniki, gledajo ta nepričakovani rezultat, pa si ga razlagati ne znajo. Zavleči poskušajo vse na religijozno polje in tu imajo mnogo prav, akoprav ne vse. Kajti po našem prepričanju je izid novih volitev v nemški Štajerski oslonjen na dva vzroka. Prvi je gotovo ta, da so nepremišljeno nemški liberalci butali zoper vse pozitivno versko čutje; o tem pisati pa ni naša naloga. Druga za nas narodnjake važnejša prikazen pak je, da zgornje-štirski konservativci s svojimi volitvami pogubljajo politiko, ktera Avstrije noče ohraniti in tirjatve Slovanov odločno odbrije. Česka „Politik“ pravi k tej zmagi klerikalcev: „Mi se malo brigamo za versko izpovedanje teh novovoljenih, ker s tem nima nobena politika, vsej nobena zdrava politika nič opraviti, samo tisti naj se tega ustrašijo, ki so čisto vestne reči „liberalno“ za egoistične namene na beli dan vlačili. Da je ravno kmečko ljudstvo Kaiserfelda, ta tipus pravih decembristov“ uničilo, to je znamenje in opomin, da tako ne ide naprej.“

V Zagrebu se je sešel deželni zabor, a sklepati ni mogel, ker je bilo premalo poslancev nazočih.

Italijani so praznovali posvetitev bojišč Solferino in San Martino, kjer so bili Avstrijci premagani. Nazoča sta bila kraljeviča Humbert in Carignan. Nazoč je bil tudi avstrijski poslanec, kar kaže, da se ni hotelo zoper Avstrijo demonstrirati.

Razne stvari.

* (Volitev za mesto Ptuj). Narodni kandidat za mesto Ptuj g. dr. Gršak je dobil, kakor se semkaj telegrafira, od 400 glasov 113. Druge je dobil nemški kandidat Fichna, vodja na ptujski realni gimnaziji, kateri je torej voljen.

* (Volitev v Mariboru). V Mariboru je zmagal prusoljubni K. Reuter s precej veliko večino proti mirnejšemu Nemcu advokatu Duhaču.

Izv. telegram „Sl. Nar.“

(Po dokončanem vredovanju.)

V Litiji 27. jun.

V Trebnjem je volilo 136 volilcev. Izvoljeni so: Dr. Zarnik s 119, Tavčar s 103, Barbo s 101 glasi. Slava samosvestnim volilcem!

V Slov. Gradcu, 27. jun.

Za tukajšna mesta in trge soglasno voljen dr. Ehmer; velikonemški kričač dr. Oskar Schmidt, priporočene graškega odbora, je sramotno propal.

Poslano.

V Gorici, 25. junija. — V št. 72 „Sl. Naroda“ od 23. juni t. l. v dopisu iz Kanala od 19. junija sem čital nekaj, kar tudi mene zadeva. Znani mi dopisnik pripoveduje, da sva se v nedeljo, 12. junija g. baron Pino in jaz po koroški cesti skozi Kanal peljala v R., kjer naju je čakal okr. glavar Tominski, gosp. Winkler. Jedro dopisa — če sem njegovo tendencijo prav razumel — je, da smo se tam snidli v namen, da smo se zarotili proti „Soči“ in njenim rogoviležem; da W. in jaz („naša dva goriška prvaka“ — pravi dopis. Hvala lepa!) z g. bar. Pino-tom „paktujeva“, ga pri kandidovanju (?) skrivno podpirava, da si g. baron slovenske dekrete, ki jih kot okr. glavar izdaja, s poslanstvom plačati hoče; da se je zato slovenski učil, da kot poslanec naš narod v slov. jeziku prodá itd.

Na to samo četvero opombic.

a) V nedeljo 12. junija sem bil jaz celi dan v Gorici. (Ob 9. uri dop. sem na spodnji gimnaziji službo božjo opravljal; od 10¹/₂—12 sem nekterim Antonom za god voščeval; po obedu sem do 4¹/₂ u. v čitalnici časnike čital; ob 6. uri bil pri sv. Antonu pri blagoslovu in potem šel po navadi na sprehod. Za vse to imam dovolj prič. — b) Iz tega naj čitatelji „Sl. Nar.“ posnamejo, kako zanesljiv je dopisnik gledé vseh družih okoliščin, ki jih tako natančno v svojem romančku navaja. — Pa denimo, da bi bilo kaj zgodovinskega v romanu, naj mi reši dopisnik. c) to-le zastavico: „Soča“ sama je gosp. Winkler-ja za svojega kandidata postavila, ter ga ustmeno in pisмено priporoča, in celo v v isti številki (72) „Naroda“ ga nek dopisnik „iz Koberida“ hvali: kako tedaj to, da se W. zoper „Sočo“ zarotuje, kakor ga kanalski dopisnik — steber „Soče“ — ovaja? Kakó „Sočin“ priporočenec W. z mano vred z b. Pinom paktuje, kateri baron P. hoče naš napad prodati? — d) Na vsak način mora zarota nas treh Rittlianov prav nedolžna biti, ako smo se na javni cesti, „na mostu“, „v orehovi senci“ (tedaj o belem dnevu) zarotovali.

Andrej Marušič.

Poslano.

Stopiti v odbor ipavskega tabora smo bili povabljeni na podlagi le štirih točk, in sprejeli smo čast odborništvá. Še le po časnikih smo zvedeli, da pride tudi železnica od Loke prek Idrije na Ipavo na dnevni red. Ker smo pa podpisani že v biljanskem in tominskem taboru glasovali, deloma govorili za črto čez Predel tik Soče po Tominskem, ne moremo več podpirati tabora, kateri drugo nasprotno železnico nasvetuje, dokler ni tominska črta odločena. Gledé na to smo izstopili iz odbora ipavskega tabora, in naznanili smo to predsedništvu, katero je pa, kakor trdi, že poprej dalo tiskati povabila, tedaj priobčujemo zdaj naš ta izstop po „Slov. Narodu.“

V Gorici, 23. junija 1870.

Dr. Lavrič, s. r. Josip Faganel, s. r. France Leban s. r. Dr. Tonkli s. r.

Prostovoljno se prodaja

V i n o g r a d.

S tem se na znaje daje, da bodo v torek 12. junija 1870 dopoldne ob 11. uri prostovoljno na dražbi prodajana poprej Tafernesov vinogradska posestva.

Te obstoje razven iz zidane, s ceglom krite, dobro ohranjene gosposke hiše, ki se zapira z dvojnimi železnimi vrati, ter ima tri sobe za stanovanje, obokano klet za petdeset polovnjakov, dalje iz potrebnih vinarjev: še iz zemljišé 45 oralov in 851 kvadr. sečnjev in sicer

okoli 10 oralov vinograda

7 „ gozde za posekati

18 „ gozda niže rasti

4 „ s kostanjem obrastnega gozda,

zraven sadnji vrt, njive, travniki in pašniki.

Ta posestva so pri svetem Duha v občini Rodnjivrh, na enem najlepših krajev samo 1¹/₂ uro od mesta Ptuj proč; voziti se je tje lahko. Pridela se izvrstno vino in zdravo podnebje daje eno najprijetnejših prebivališč.

Razklicana bodo pri dražbi za 8000 gld., od katerih je 10prtc. vadium-a položiti. Drugi pogoji licitacije se lahko pogledajo pri slavni c. kr. okrajni sodnji v Ptuj, ali pa v kanceliji c. kr. notarja France Rodošeka v Ptuj. (3)

Valvazor

„Ehres Herzogthums Krain.“

Ta zdaj že redko najti knjiga 4 folio-zvezke s podobami od l. 1699, je za 40 gld. na prodaj pri Paul Kalm-ovi bukveprodajalnici (büchergeschäft) na Dunaji. (1)

Podpisani je dobil dovoljenje od slav. c. k. šolskega svetovalstva v Gorici, z odpisom pod št. 359 in z dopuščanjem vis. c. k. središčnega mornarskega ravnateljstva, da smé v Gorici odpreti in imeti osebno mornarsko šolo. Vabim tedaj gosp. stariše, kateri imajo kakega sina, da želi učiti se mornarstva, naj se zastran te reči pri meni oglasijo.

V Gorici, meseca junija 1870. (1)

Aleksander Bradičič,
mornarski kapitan na Placuti št. 50.

Edina zaloga najnovejših znajdeb.

(1)

Svarilo. Po meni v kupčijo spravljena „Pasta Pompadour“, ki je kot izvrstna skokoma našla obče priznanje, nekoliko časa neke firme ponarejajo, naj torej p. n. občinstvo zvé, da se edino prava izvorna obrazna pasta dobiva le pri podpisanim. Ona hitro vse odpravi spuščaje na obrazu, sajeve, peg, šinje, sploh ohranjuje, olepuje in mladi obraz. Piskerc po gl. 1.50.

Vse je mogoče. Kdo bi bil prej vrjel, da se bo znašlo, kako oko varovati pri vtikanji niti v iglo; s prostim prav umnim orodjem se je posrečilo, da more slabo oko tudi v mraku v najtenjo iglo lahko vdeti nit, in velja ta strojček s podukom le 25 kr.

Zobje ne bolé več. Vsak zobobol izvirajoč iz reume ali prehlada se mahoma ozdravi z novimi berolinskimi zobnimi kapljami. Poroštvo tako gotovo, da se vrne denar, ko bi kaplje ne pomagale. 1 flaçon s podukom 80 kr.

Politur-Pasta. Neprepeljiv domač pomoček, s katerim vsakdo lahko zastarelo ali oslepele pohištvo itd. prelepo politira. Škatljica s podukom za celo garnituro 80 kr.

Snažilna krogla za srebro (putz-kugel), izvrsten pomoček ponoviti in osnažiti oslepele kovinske predmete. Nepogrešljivo za zlatarje in srebrarje, po 5 kr.

Regulator za vse ure je regulirana solčna ura s komposom, vsacemu priporočljiva, ker se po njej gotovo vsaka mehanična ura dá vrediti; fino po 25 kr.

Štupa za pranje. S to štupo si prihraniš čas, delo in denar, zlasti pa se perilo bolj varuje, kakor sicer. Funtni paket po 22 kr.

Amerikanske patentirane zavarovalne ključavnice, izvrstno delane, proti vsacemu lomastu, manje po 30, 40, 50 kr., večje po 70, 90 kr. 1 gl., velike z 2 ključama po 1 gl.; k popotnim torbam po 25, 40—50 kr.

Praktični so ostrogi za hlače, ki pri slabem vremenu hlače branijo omadeževanja, par po 10 kr.

Angleške škarje iz najboljšega jekla, različne vrste različno po 20, 25, 30, 35—45 kr., verižica 10 kr.

Prav koristne so nove mašinske olovke, brez sitnega ostrenja, tudi se špice ne lomijo: v les vdane po 10 kr., v kost po 15 kr., s peresnim ročnikom in nožem 90 kr.; potrebna tekočina za 3 mesece 10 kr. Kos union-radirgumi za svinec in tinto 5 kr.

Nog ne premakati je vsacemu svetovati. S pomočjo izvrstne Metzgerjeve apreture za usnje, ki dela usnje mehko in nepremakljivo, tako da se tudi še dolgo nošeni čevlji ne premočijo, najbolje se doseže ta namen. 1 flaçon po 60 kr.

Najnovejšo Ligroine-žepno netilo, najrabbljeve te vrste, tudi za nekavice priporočljivo; v njejni mali obliki navadne netilnice je zvezano z lampo, ki ima za 1 uro netila, da je pri čestih prilikah luč hitro pri rokah. Cena zato tako nizka, da se bolj razširijo. Po 50 kr.

Perzijsko barvilo za lase, s katerim se mahoma sivi lasje ali rujavo ali črno pobarvajo; ob enem ohranjuje naravno čvrstost. Ono je iz zelišč in vse neškodljivo. Karton s podukom 2 goldinarja.

Ceno vseh svojih stvari naznanjam brezplačno in pošljam zapisnik na dom.

Ob enem prebivalce na deželi opominjam na moj komisijski oddelek, ki je edina kupčija te vrste, kjer se najmanjše in največe, naj bo ktere kupčije koli, hitro in po ceni oskrbi, torej se priporoča obilnim naročilom.

Prva avstrij. komisijska kupčija **A. Friedmana na Dunaji, Praterstrasse 26.**

Epileptični krč (božjast)

pismeno zdravi specialni zdravnik za božjast doktor **O. Killisch v Berlinu,** zdaj: Louisenstrasse 45. — Ozdravil jih je že nad sto. (24)